

श्री शिवाय गुरवे नमः

ஸ்ரீ வித்யாரண்யர் அருளிய

எல்லா நன்மைகளையும் அளிக்கும்

சுகல்யஜார்வேத காண்வ
பாஷ்ய பூமிகா

தமிழாக்கம்

ப்ரஹ்மஸ்ரீ கோடா வேங்கடேச்வர சாஸ்திரிகள்

வித்யுத்
PUBLICATIONS

வித்யுத் பப்ளிகேஷன்ஸ்

மனை எண்: 10, மேட்டுத் தெரு,

மாருதி அவென்யு விரிவு,

நெமிலிச்சேரி, குரோம்பேட்டை,

சென்னை - 600 044.

நூல் விவர அட்டவணை

All rights reserved with Vidyuth Publications

Title	:	ஸ்ரீ வித்யாரண்யர் அருளிய எல்லா நன்மைகளையும் அளிக்கும் சுக்ல யஜூர்வேத காண்வ பாஷ்ய பூமிகா
Author	:	தமிழாக்கம் : ப்ரஹ்மஸ்ரீ கோடா வேங்கடேச்வர சாஸ்த்ரிகள்
Language	:	Tamil
Subject	:	Religion – Sanatana Dharma
Edition	:	First Edition 2017
Pages	:	54
Published by	:	Vidyuth Publications, Chennai, India. Phone: 044-22654210 Email: vidyuthpublications@gmail.com Website: www.vidyuthpublications.com
Price	:	INR
Printed by	:	LKM COMPUTER PRINTERS T.Nagar, Chennai-600017. Phone:9940682929

श्री गुरुभ्यो नमः

முகவரை

நம் சனாதன தர்மத்திற்கு மூலமான கிரந்தங்கள் வேதங்கள் ஆகும். இந்த வேதங்கள் அனாதி காலமாக குரு சிஷ்ய பரம்பரையில் வந்துள்ளது. வேதங்களை யாரும் இயற்றவில்லை. அவைகள் பரமனின் மூச்சுக் காற்றாக வந்தவை.முன் கல்பத்தின் முடிவில் அனைத்து வேதங்களும் ஓங்கார வடிவமாக குறுகி பரமனிடத்தில் இருக்க இந்த சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் அந்த தன்னிடத்திலுள்ள ஓங்கார வடிவமான வேதங்களை ஹிரண்யகர்பருக்கு உபதேசித்தார். கடுந்தவத்தினால் ஹிரண்யகர்பர் மீண்டும் அதை வெளிக்கொணர்ந்தார். மனிதர்களுக்கு தேவைப்பட்ட அனைத்து அம்சங்களும் இந்த வேதங்களில் உள்ளன. மனிதர்களின் வாழ்க்கை நெறி, எப்படி வாழ வேண்டும், இச்செயல்களை செய்ய வேண்டும், இவைகளைச் செய்யலாகாது, மற்ற மனிதர்களுடன் எவ்வாறு பழக வேண்டும், மனிதர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் கடமைகள் என்ன, பெரியோர்களிடத்தில் எப்படி பழக வேண்டும், பெண்களின்

கடமைகள் யாவை, படிக்கும் மாணாக்கர்களின் கடமைகள் யாவை, இல்லறத்திலுள்ள மனிதர்களின் கடமைகள் யாவை, துறவிகளின் வாழ்க்கை எப்படி இருக்க வேண்டும், குருவினிடத்தில் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும், போன்ற பல அம்சங்கள் இவ்வேதங்களில் தெளிவாக கூறப்பட்டுள்ளன.

அதே போல் மனிதன் இவ்வாழ்க்கையில், சுகமாகவும் திருப்தியுடனும், தான் ஆசைப்பட்டவைகளை அடைவது எப்படி என்று அதற்கான பல சாதனங்களை கர்மாக்கள் எனும் பெயரில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

அத்துடன் மன நிம்மதிக்காக பல உபாசனைகளும் உள்ளன. மறு பிறவியற்ற கைவல்ய நிலைக்கும் வேண்டிய ஆன்மாவின் அறிவு இவைகளில் கூறப்பட்டுள்ளன. மனிதன் தன் தாய் வயிற்றில் புகும் தருணத்திலிருந்து அவன் இப்புவிவில் முழுமையாக வாழ்ந்து பரலோகம் செல்லும் வரை அனுஷ்டிக்க வேண்டிய நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களும் இந்த வேதங்களில் காணப்படுகின்றன. ஆகையால், இந்த வேதங்களை அறிவது மனிதனுக்கு இன்றியமையாததாகும்.

முதலில் இந்த வேதம் முழுமையாக ஒரே வேதமாக இருந்ததாம். கலியுகத்தில் மனிதர்களின் குறுகியதாக

ஆயுளை அறிந்து வேத வியாசர் இந்த வேதத்தை நான்காக பிரித்து அவரவர் தன் முன்னோர்கள் படித்த ஒரு வேதத்தின் ஒரு சாகையை படித்தாலேயே வேண்டிய அனைத்து அம்சங்களையும் அறியக்கூடிய வகையாகப் பிரித்துள்ளார். இப்படி வேதங்கள் ருக், யஜுர், சாம, அதர்வம் என்று நான்காக பிரிந்தது. அந்த நான்கு வேதங்களையும் செய்ய தன் சீடர்களான பைலர், வாஜஸனேயர், ஜைமினி போன்ற சீடர்களுக்கு ஆணையிட்டார். அதில் யஜுர் வேதத்திற்க்கு வாஜஸனேயர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவரின் சீடர் முனி யாக்ஞவல்க்யர் ஆவார். யாக்ஞவல்க்யர் முழு வேதத்தையும் படித்த பிறகு தன் குருவான வைசம்பாயனருக்கு ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் கோபம் வந்துஎன்னிடத்தில் படித்த வேதத்தை மற்றொருவருக்கு கற்பித்து, நீ ஆசிரமத்திலிருந்து வெளியேறவும் என்று கட்டளையிட்டார். யாக்ஞவல்க்யர், அங்கனமே அந்த வேத பாகத்தை ஓர் உருவமாக ஆக்கி அதை மற்ற சீடர்களுக்கு அளித்து விட்டு தான் சூரியனை பிரார்த்தித்து அவரிடத்திலிருந்து இருபத்தியோறு சாகைகளை அடைந்தார். இதற்கு சுக்லயஜுர் வேதம் என்று பெயர் வந்தது. இந்த சுக்லயஜுர் வேதத்தில் மந்த்ர, பிராம்மண பாகங்கள் தனித்தனியாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த சகல் யஜூர் வேதத்திற்கு ப்ராசீனமான உரைகளும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அதில் காண்வ சாகைக்கு எளியதான நடையில் ஸாயணர், காத்யாயனரின் சிரௌத ஸூத்திரங்களை அனுசரித்து வ்யாக்யானம் செய்துள்ளார். மாத்யந்தின சாகைக்கு ஊவடர், மஹீதரர் தங்கள் பாஷ்யங்களை ஸாயண பாஷ்யத்தை தழுவி எழுதினதாகக் காணப்படுகிறது. இந்த வேத சாகைக்கு பாஷ்யம் ஆரம்பிக்கும் முதலில் பூமிகை நன்றாக விவரமாக ஸாயணரால் அனுகிரஹித்த பகுதியை வடமொழி அறியாதவர்களின் செளகர்யத்தை அனுசரித்து அதை தமிழாக்கம் செய்துள்ளோம். குருவின் அருளால் இதை படிப்பவர்களுக்கு சகல ஸ்ரேயஸ்ஸும் உண்டாக வேண்டும் என்று வேத புருஷனை வணங்கி ஆசீர்வதிக்கிறோம்.

இங்ஙனம்

சாஹித்ய - மீமாம்ச - நியாய - வேதாந்த சிரோமணி
அத்வைத ஸித்தி ரத்னாகர, வித்யா வாரிதி, வித்யாவாசஸ்பதி,
பிரம்மவித்யா பூஷணம், சாஸ்திர நிதி,

பிரம்மஹீ Dr. கோடா வேங்கடேஸ்வர சாஸ்திரிகள்

M.Sc, Ph.D, C.A.I.I.B; Reserve Bank of India, Chennai (Retd)

ஸ்ரீ குருப்யோ நம:

சுகல் யஜூர் வேத காண்வ பாஷ்ய யூம்கா

1. ப்ரம்மா முதலிய தேவர்கள், ஸகல செயல்களையும் ஆரம்பிக்கும் காலத்தில், எவரை வணங்கி கார்ய ஸித்தியை அடைகிறார்களோ, அந்த யானைமுகனை வணங்குகிறேன்.
2. எவருடைய வெளிவரும் மூச்சு வேதங்களோ, யார் வேதங்களிடத்திலிருந்து உலகத்தை ஸ்ருஷ்டித்தாரோ அப்படிப்பட்ட வித்யாதீர்த்தமஹேச்வரரை நான் வணங்குகிறேன்.
3. புக்கன் எனும் அரசர் எவெரின் கடாஷுத்தால் வேதார்த்தை ப்ரகாசிக்க ஸாயனாச்சார்யரை கட்டளை இட்டாரோ,
4. யூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளை மிகச் சுருக்கமாக எவர் வியாக்யானம் செய்தாரோ, அந்த க்ருபாளுவான சாயனாச்சார்யர் வேதார்த்தத்தை வ்யாக்யானம் செய்தாரல்லவா?
5. ருக் யஜூ: சாம வேதங்களை எவர் வ்யாக்யானம் செய்தாரோ அதில் உள்ள யஜூர் வேதம் க்ருஷ்ணம் சுகல்ம் என்று இரண்டாக உள்ளது. அதில் க்ருஷ்ணமானது தைத்தரியகம் எனப்படும்.

6. வைஸம்பாயன சீடரான யாக்ருவல்க்கியரால் அந்த யஜூர் வேதம் படிக்கப்பட்டு குருவின் கோபத்திற்கு பயந்த யோகியால் அது வாந்தி செய்யப்பட்டது. (மற்றவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது)
7. குரு, சீடரிடத்தில் - ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக சினம் கொண்டு இப்படிக்கூறினார். என்னிடத்தில் பெற்றுக் கொண்ட வித்யையை நீ திருப்பிக் கொடுத்துவிடு என்று
8. அப்பொழுது, அந்த சீடரும் யோக சாமர்த்தியத்தினால் அந்த வித்யையை உருவம் உள்ளதாக ஆக்கி அதை கக்கிவிட்டார். அப்பொழுது, அந்த குருவானவர் மற்றவர்களை இதை தாங்கள் பருகுங்கள் என்றார்.
9. மற்றவர்கள் தித்திரி பகூிகளாக ஆகி அதில் சிறிய பகுதியை உட்கொண்டார்கள். அதனால் அது துண்டு துண்டாக ஆகி மனிதர்களால் நன்றாக கொள்ளப் படவில்லை.
10. சில இடங்களில் அத்வர்யுவின் செயல்களும் சில இடங்களில் ஹௌத்திரம் என்றும், பாகுபாடற்று புத்தியின் மாலின்யத்திற்கு காரணமாவதால் இந்த யஜூிஸ்ஸீக்கு க்ருஷ்ணம் (கருப்பு) எனப்படுகிறது.
11. பிறகு யாக்ருவல்க்கியர் சூரியனை ஆராதித்து, அவரிடத்திலிருந்து புதிதாக பிரிக்கப்பட்ட பிரகரணங் களுள்ளதை கற்றுக் கொண்டார். அது சுக்லம் யஜூி: எனப்படுகிறது.
12. இந்த புராண கதையை வேதவ்யாக்யான சமயத்தில் எனக்கு ஆசார்யர்கள் ஆதரத்துடன் கூறியுள்ளார், என்னால் ஸ்ருதிகளிலும் கேட்கப்பட்டுள்ளது.

13. காண்வ வேதத்திலுள்ள வித்யை வம்ச பிராம்மணத்தில் சக்ல யஜுஸ்ஸீக்களை முனியானவர் சூரியனிடத்திலிருந்து அடைந்தார் என்றும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வம்ஸ ப்ராம்ஹணத்தின் ஆரம்பம். அத வம்ஸ:—
பொளதிமாஷீ புத்ரன் காத்யாயனி புத்திரனிடத்திலிருந்து தொடங்கி பரமேஷ்டி ப்ரம்ஹத்தினிடத்திலிருந்து ப்ரம்ஹ ஸ்வயம்பூ ப்ரம்ஹத்திற்கு இதுவரை காண்வ வேதத்தின் கடைசியே வம்ஸ ப்ராம்ஹணம். பொளதி மாஷீ புத்திரன் என்ற ஒருவர் வேத சம்ப்ரதயத்தை தொடங்கி வைத்த முனிவர். மனிதர்களுக்கெல்லாம் குருவானவர் அவர் காத்யாயனி புத்ரனிடம் வேதத்தை படித்தார்.பரமேஷ்டி எனும் சொல்லால் ஸத்ய லோகத்தில் இருக்கும் நான்முகக் கடவுள் 'ப்ரம்ஹ தேவர்' கூறப்படுகிறார். இங்கு ப்ரம்ஹ சப்தத்தினால் “ப்ரக்ஞானம் ப்ரம்ஹ”, “ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம் ப்ரம்ஹ” “மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத் மாயினம் து மஹேச்வர:” (ஸ்வேத உபநி 4 — 10) முதலிய வேத வாக்கியங்களால் பரமேச்வரன் கூறப்பட்டுள்ளார். அவர் ஸ்வயம்பூ ஆனதால் அவருக்கு மற்றவர்கள் போல் பிறப்பதற்கோ வேத அத்யயனாதி விவகாரத்திற்கோ மற்றவரின் தயவில்லை என்று தெரிவிக்கிறது. இதையே ஸ்வேதாச்வதார்கள் படிக்கிறார்கள். “அவருக்கு பூத

உடலோ சூக்ஷ்ம சரீரமோ இல்லை. அவருக்கு ஸமானமாகவே அதிகமாவோ யாரும் காணப்படவில்லை. அவருடைய சிறந்த சக்திகள் பல கேட்கப் படுகிறது. ஸ்வபாவமாக ஞான சக்தி, க்ரியா சக்தி போன்றவையும் கேட்கப்படுகிறது. அவருக்கு அதிபதியாக உலகில் வேறு எவரும் இல்லை. அவரை நியமனம் பண்ணுபவரும் யாருமில்லை. அவருக்கு அடையாளம் ஒன்றுமில்லை. அவரே அனைத்திற்கும் காரணம். புலன்களுக்கு அதிபதியான ஜீவனுக்கும் அவரே அதிபதி. இவரை படைத்தவரோ அதிபதியோ வேறு யாருமில்லை.” (ஸ்வே, உப 6—8,9)

“யார் ப்ரம்ஹ தேவரை முதலில் படைத்தாரோ, யார் முன்பு அவருக்கு வேதங்களை உரைத்தாரோ, அந்த தேவனை, அந்த புத்தியில் ஒளிப்பவரை மோக்ஷத்தை நாடும் நான் அடைக்கலம் அடைகிறேன்” (ஸ்வே. 6—18).

நமஹ என்கிற சொல்லால் இந்த ப்ராஹ்மணத்திற்கு குரு பரம்பரா விஷயத்திற்கு அங்க மந்திரம் என்று காட்டப்படுகிறது. அந்த குருவை வணங்கும்படியான குரு சேவை வேதாத்யனத்திற்கோ அதன் பொருளின் விசாரத்திற்கோ, அனுஷ்டானத்திற்கோ ஸாபல்யத்தை சேர்த்து வைக்கும். இதையே ஸ்ம்ருதி கூறுகிறது. “குருவை முக்கியமாகக் கொண்ட செயல்கள் எல்லாமே புத்தி

முக்தி பலன்களை அளிக்கும். ஆகவே குருவானவர் முக்தியின் பொருட்டு ஸமாஹிதர்களாக சேவிக்கப்பட வேண்டும்.”

சுக்ல யஜுரீர் வேதத்தின் சாகைகள்

இப்படிப்பட்ட இந்த வம்ஸ ப்ராம்ஹணத்தில் ஓர் வாக்யம் கீழ் வருமாறு படிக்கப்பட்டுள்ளது. “இந்த சுக்ல யஜுரீர் வேத மந்திரங்கள் சூர்யனுக்குச் சேர்ந்தவை. வாஜஸநேயி ஆன யாக்ருவல்க்யரால் கூறப்படுகிறது.” என்று கதிரவனால் கற்பிக்கப்பட்டதால் இவைகள் “ஆதித்யானி” என்று கூறப்படுகிறது.வாஜம் என்று அன்னத்திற்கு பெயர். “அன்னம் வை வாஜ:” என்பது ச்ருதி வாக்யம். வாஜஸ்ய (அன்னத்தை) ஸனி:= தானம், எந்த மகரிஷிக்கு இருக்கிறதோ அவர் வாஜஸனி. அவருடைய புதல்வன் வாஜஸநேயர் அவருக்கு யாக்ருவல்க்யர் எனப்பெயர். அந்த யாக்ருவல்க்யரால் சுக்ல யஜுரீர் வேதங்கள் பதினைந்து மகரிஷிகளுக்கு நன்கு கூறப்பட்டன. அதனால் யாக்ருவல்க்யரால் ப்ரசாரம் செய்யப்பட்ட சுக்ல யஜுரீர் வேத சாகைகள் பதினைந்து ஆயின. அந்த சாகைகளை படித்தவர்கள் சரணவ்யூஹம் எனும் க்ரந்தத்தில் காண்பவர்கள் என்ற பதினைந்து பெயர்களால் இப்படி அழைக்கப்படுகின்றனர்.

1. காண்வர்கள்
2. மாத்யந்தினர்கள்
3. சாயர்கள்
4. தாபனீயர்கள்
5. காபாலர்கள்
6. பௌண்ட்ரவத்ஸர்கள்
7. ஆவடிகர்கள்
8. பரமாவடிகர்கள்
9. பராசர்யர்கள்
10. வைதேயர்கள்
11. வைநேயர்கள்
12. ஓளதேயர்கள்
13. காலவர்கள்
14. பைஜவர்கள்
15. காத்யயனீயர்கள்

என பதினைந்து (சராண வ்யூஹம் — இரண்டாவது காண்டம்)

காண்வ ஸம்ஹிதை எனப்பெயர் ஏன் வந்தது?

காண்வர் என்கிற பெயருடைய மஹரிஷியால் கிடைத்த யஜுர்வேத பாகம் காண்வம் ஆகும். இதை ச்ருதிகள் இங்ஙனம் கூறுகிறது. “கடந்த யுகத்தில் ரஹஸ்யமாக (அந்தர்ஹிதமாக) இருந்த வேதங்களையும்

இதிஹாஸங்களையும் ப்ரஜாபதியால் அனுக்ரை செய்யப்பட்டு மகரிஷிகள் தவத்தால் அறிந்தார்கள்.”

இப்படி வேதம் ஸ்வயம்பு பரமேஷ்டி முதலிய பரம்பரையால் கிடைத்து கதிரவனின் சீடரான யாக்ருவல்க்யரால் பல சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்கப் பட்டது. ஆயினும் மிக சிறந்த தபஸ்ஸினால் சந்தோஷத்தையடைந்த ஈசுவர அனுகிரஹத்தினால் காண்வ சம்பந்தமாகவே உலகில் கூறப்படுகிறது. இத்தகைய காண்வ வேதத்தை படிக்கிறார்களோ அல்லது அறிகிறார்களோ என்கிற வ்யுத்பத்தியால், காண்வ, சிஷ்ய, ப்ரசிஷ்ய பரம்பரையாக இருப்பவர்கள் காண்வர்கள் எனக் கூறப்படுகின்றனர். இப்படி காண்வாதிகளை நாம் அறியவேண்டும்.

அங்கு இந்த காண்வ வேதம் எனும் ஸூக்ல யஜுர் வேதம் முன்பு வ்யாக்யானம் செய்யப்படவில்லை. தைத்திரீயம் எனும் க்ருஷ்ண யஜுர்வேதமே வ்யாக்யானம் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆகவே இப்போது அதற்கு உரை எழுதப்படுகிறது. இவ்விரண்டு சாகைகளில் ஆத்வர்யவம் எனும் ப்ரயோகம் கூறப்படுகின்ற போதிலும் மந்த்ர பாடங்களிலும் பிரயோக விசேஷங்களிலும் மிகவும் வேற்றுமை உள்ளது. அது அனுஷ்டிக்கும் மனிதர்கள் பேதத்தினால்

வ்யவஸ்திதமாக (தனி தனியாக) இருப்பதால் அதை விகல்பமாக சொல்லவில்லை. ஆகவே “ஸ்வாத்யாயோ அத்யேதவ்ய” (தைத்ரீய ப்ராம்மணம் 2—15)

“தன் வேத சாகையை அத்யயனம் செய்ய (கற்க) வேண்டும்” என்று தன் வேத சாகையை அத்யயனம் அனுஷ்டானத்திற்காக விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

ப்ரபாகரமதம்

இங்கு இவ்விஷயம் விசாரம் செய்ய வேண்டி உள்ளது. இம்மாணாக்கனின் அத்யயனம் தன் விதியால் ஏற்பட்டுள்ளதா அல்லது அத்யயன விதியால் ஏற்பட்டதா? (இங்கு ப்ரபாகரர்கள் கருதுகிறார்கள்) “ஸ்வாத்யாயோ அத்யேதவ்ய:” என்கிற விதியானது எட்டு வயதிலுள்ள உபநீதனான பையனை அத்யயனத்தில் தூண்ட சக்தியற்றது என்று வேதாத்யயனம் செய்யாத அவனுக்கு இந்த விதி வாக்யமே அறியப்படவில்லை அல்லவா? வேத வாக்யார்த்தின் அறிவு வ்யாகரணம் முதலிய ஷடங்க அத்யயனமற்றவனுக்கு வரவே வராது. குழந்தையாக விளையாட்டிலேயே நிரந்தரம் ஆசை உள்ளவனுக்கு அனுஷ்டானத்தில் ப்ரவ்ருத்தி நினைப்பதும் முடியாது. ஆகவே இந்த விதி அவனைத் தூண்டவில்லை.

தந்தை ஆசான் முதலியோர்களால் சொல்லப்பட்டு மாணாக்கன் விளையாட்டினின்று விடுபட்டு தந்தை வழியாகவே (அவர் முகமாகவே) முன்கூறிய வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை அறிந்து அத்யயனத்தில் ஈடுபடலாமே எனின் மாணாக்கனின் அத்யயனம் தந்தை ஆசான் இவர்களால் செய்யப்பட்ட அத்யாபனத்தால் (சொல்லி தருவதால்) வந்தது. அது அத்யயன விதியால் வரவில்லை என்று எங்கள் மதத்திற்கே தாங்களும் வந்துவிட்டீர்கள் என கருதவேண்டும். அத்யாபன விதி இங்ஙனம் உள்ளது. “எட்டு வயதுள்ள ப்ராம்ஹண குழந்தைக்கு உபநயனம் செய்விக்கவும்” என்று.

முன்கூறிய அத்யயன விதி போன்றே இந்த அத்யாபன விதியிலும் யோக்யமான அதிகாரி நேராக தெரியவில்லை. ஆகவே அத்யயனம் சித்திக்கவில்லை யெனின் அது எதனால் அவ்வத்யயனம் வந்தது என்பதும் அறிவது கஷ்டமல்லவா? இல்லை! உபநயீத என்ற பதம் ஆத்மனே பதமாக உள்ளது. யார் நான் ஆசார்யன் ஆகவேண்டும் என்ற ஆசை உடையவரோ, அவரே அதிகாரி என அறியப்படுகிறது. சம்மானம் உத்ஸஞ்சனம், ஆசார்யகரணம் என்கிற சூத்ரத்தால் ஆசார்யனாக ஆகும் எண்ணத்தை கூறும்போது நயதி எனும் வினை சொல்லுக்கு ஆத்மனேபதம் விதிக்கப் பட்டுள்ளது. ஆகவே உபநயனம் செய்விப்பதிலேயே

அதிகாரம் சித்திக்கும். வேதங்களை சொல்லிக் கொடுப்பதில் இல்லை எனின் அதுவும் சரியில்லை. “உபநயீத — தம் அத்யாபயீத உபநயன அத்யாபனங் களுக்கு (கற்பிப்பதற்கும்) ஒரே ப்ரயோகம் என்று அறியப்படுகிறது” இந்த அர்த்தம் மனுவால் கூறப்பட்டுள்ளது. “குருவானவர் சிஷ்யனுக்கு உபநயனம் செய்வித்து வேதத்தை கல்பம் ரஹஸ்யகளுடன்கூடி கற்பிக்கவேண்டும்” இவரையே ஆசார்யன் எனக் கூறுவர்.

தான் ஆசானாக வேண்டும் என்கிற ஆசை உள்ள மனிதனுக்கு தகப்பனால் செய்யப்படவேண்டிய கற்பித்தலும், மாணாக்கர்களால் செய்யப்படவேண்டிய படித்தலும் (கற்றலும்) இல்லாமல் முடிவைப் பெறாது. “சமைக்க வைக்கிறான், யாகம் செய்யத் தூண்டுகிறான்” முதலிய இடங்களில் தாத்வர்த்ததிற்கு வேறான வினைச்சொல் தூண்டுதல் எனக்கூடிய விகுதியின் பொருள் காணப்படவில்லை. ஆகையால் தகப்பனால் அனுஷ்டிக்கப்படும் கற்பித்தலே மாணாக்கனின் கல்விக்கு பலன் ஆகும் (பிரயோஜனமாகும்). இப்படியென்றால் “ஸ்வாத்யாயோ அத்யேதவ்ய:” (தன் வேத சாகையை தான் பயிலவேண்டும்) என்கிற விதிக்கு என்ன கதி என்றால் பிரம்மயக்ருத்தில் செய்யப்படும் அத்யயனம் இங்கு விதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் தைத்ரிய பிரம்ம யக்ருத்தினால் போற்றுபவன் “தெற்கு

திக்கில் உள்ள கிராமத்திலிருந்து” என்று தொடங்கி அந்த பிரகரணத்தினாலேயே “ஸ்வாத்யாயத்தின் மகிமையை — பாபங்கள் நீக்கப்பட்டு” என்று தன் ஸ்வாத்யாய மகிமையை வரையில் பலவிதமாக விளக்கி இப்படிப் படிக்கிறார்கள். ஆகையால்தான் வேத சாகையை அறியவேண்டும். எந்தெந்த வேள்வியை படிக்கிறானோ, அந்தந்த இஷ்டமும் கிடைக்கும் என்று”. ஆகையால் அத்யாபன விதியினால்தான் மாணக்கனின் அத்யயனம் தூண்டப்படுகிறது என்று பிராபாகர மீமாம்ஸகர்களின் மதமாகும்.

இதற்கு பதில் கூறப்படுகிறது — நித்யமான கிரஹண அத்யயனத்திற்கு (புதிதாக கற்றுக் கொள்வது) காம்யமான கற்பித்தலுக்கு பிரயோஜ்யமாக ஆகாது. கிரஹணாத்யயனமானது நித்யமாகும் ஏனெனில் அதை செய்யாவிடில் பாவம் வரும் என்று ஸ்ம்ருதிகள் கூறுகின்றன. மனுஸ்ம்ருதியில் எந்த அந்தணர் வேதங்களைப் படிக்காமல், மற்ற செயல்களில் ஈடுபடுகிறார்களோ அவர் உயிருள்ள பொழுதே தன் வழிமுறைகளுடன் அந்நியனாக ஆகிறார். (மனுஸ்ம்ருதி 2—168)

படிப்பித்தல் (கற்பித்தல்) குரு தக்ஷிணயை எதிர்பார்க்கிறவனால், தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற

அனுஷ்டிக்கப்படுகிறது. எனவே, அதுவும் காம்யமே யாகும். இதையும் மனு இவ்வாறு கூறுகிறார். “ஆறு கர்மாக்களில் மூன்று வாழ்வதற்கு உபயோகப்படுகிறது. அவைகள் 1. யாகத்தை செய்வித்தல், 2. கற்பித்தல், 3. சுத்தமான இடங்களிலிருந்து தானத்தைப் பெறுதல்.”

யாகங்களை செய்தல், செய்வித்தல், படிப்பிப்பது, படிப்பது, தானம் பெற்றுக் கொள்வது, தானம் தருவது எனும் ஆறு கர்மாக்களில், யாகத்தை செய்வது, படிப்பது, கொடுப்பதும் எனும் மூன்றும்தான் (புண்யத்திற்காக) அதிர்ஷ்டத்திற்காக யாகங்களை செய்விப்பது என்ற மூன்றும் தன் வாழ்க்கைக்காக, புண்ணியத்திற்காக இல்லை. யார் குருதக்ஷிணை பெற்றுக் கொள்ளாமல் மாணாக்கர்களுக்கு பாடம் கற்பிக்கிறானோ, அவனின் கற்பித்தல் வித்யாதான ரூபமாக ஆகி புண்ணியத்தைக் கொடுப்பதாக ஆகட்டும். இதனால், இவனுக்கு நிஷித்தமானது (நீக்கப்பட்டதாக உள்ளது).பணம், ஆடைகள் இவைகளை தானத்தினால் பெறமுடியும். இப்படி அநித்தியமான கற்பித்தலை எப்பொழுது பெற்றோர்கள் செய்கிறார்களோ, அப்பொழுது மாணக்கனின் படித்தல், நித்யமாக கற்பித்ததனால் ஏற்பட்டது என்று ஆகாது. ஆகையால் நித்யமான கிரஹணாத்யயனம் தன் விதியினால் மட்டுமே ஆனது என்று அறியவேண்டும்.

“ஸ்வாத்யாயோ அத்யேதவ்யஹ” என்பது வேத பிரம்மயக்ருத்திற்கு சேர்ந்தது. கிரஹணாத்யயன விதி அதனால் கிடைக்கவில்லை என்றால், சரி. ஆகையாலேயே பிரகாசாத்ம ஆசார்யர், விவரணம் எனும் தன் நூலில் “தமத்யாபயீத” (அவனுக்கு கற்பிக்கவும்) என்கிறதற்கு மாணக்கனின் படித்தலுக்கு ஓர் கட்டளையாகக் கூறியுள்ளார். இங்கு “அத்யாபயீத” என்ற பதத்தில் தாத்வர்த்தம், வினைச் சொல்லும், “நிச்” விசுவதியின் பொருளை விதிக்கப்படும் வேற்றுமையின் பொருளும் ஆக மூன்று அர்த்தங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் “நிச்” விசுவதியின் பொருளானது உயிர் வாழவேண்டும் என்றும் ஆசையினாலேயே கிடைப்பதனால் அங்கு கட்டளை வராது. ஆகையால் அதை அனுவாதம் (பின்பற்றி) செய்து கொண்டு வினைச் சொல்லின் பொருள் இது வரை கிடைக்காதது ஆனது. இப்பொழுது விதிக்கப்படுகிறது.

எப்படி “அக்னிஹோத்திரம் ஜஹோதி” என்று ஹோமத்தை விதித்து (கட்டளையிட்டு), “ததனாஜஹோதி” (தயிரால் ஹோமம் செய்கிறான்) என்கிற வாக்கியத்தில் முன்பு கிடைத்த ஹோமத்தை பின்பற்றி இதுவரை கிடைக்காத (தெரியாத) “தயிர்” எனும் குணத்தை விதிக்கின்றதல்லவா? இதுவும் அப்படியே. ஆகையால் மாணக்கன் செய்யவேண்டிய

அத்யயன விதியை இந்த வாக்கியம் கூறுகிறது இந்த பொருளைக் கூறுவது “யார் எட்டுவயதில் அந்தணரை அடைகிறானோ அவன் படிக்கவேண்டும் என்று மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும். மேலும் அனைத்து ஸ்ம்ருதிகளிலும், பிரம்மசாரி பிரகரணத்தில் அத்யயன விதியை கண்டுள்ளதால் அதற்கு மூலமான ச்ருதிகளில் அத்யயன விதி உள்ளதென்றே கருதப்படுகிறது. ஆகையால் அத்யயனம் தன் விதியினாலேயே விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு மாணக்கன் அதை அறியாதபோதிலும் தன் தந்தை முன்னோர்களால் அறிவிக்கப்பட்டு அதை அவன் அனுஷ்டானம் செய்யலாம்.

எப்படி வேதாத்யனத்திற்கு முன்பே தந்தை முதலியவர்களால் சொல்லப்பட்டு சந்தியாவந்தனம், சமிதாஹரணம் முதலிய அனுஷ்டானங்கள் சித்திக் கிறதோ, அவ்வாறு ஸ்வாத்யாயோ அத்யேதவ்யஹ” என்கிற விதியே கண்வசிஷ்யர்களை தன் சிஷ்யர்களை, தன் வேதசாகையை அத்யயனம் செய்யத் தூண்டுகிறது என்று சித்தமாகிறது.

சாங்கர தர்சன அநுஸாரி மதம்

மற்றதொரு விஷயம் ஆலோசிக்கப்படுகிறது.இந்த வேதத்தைப் படித்தல் (வேத அத்யயனம்) அத்ருஷ்டத்

திற்காகவா அல்லது இவ்வாழ்வில் அனுபவிக்கும் பலத்திற்கா? அங்கு நமக்கு இஷ்டமான பொருள்களான உண்ணுதல், தூங்குதல் முதலியவைகளில் வைதிக விதி காணப்படாததால், வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட அத்யயனத்திற்கு சந்தியாவந்தனம் போல் அதிர்ஷ்டார்த்தம் என்று சொல்வதே சரியாகும், “ஸ்வர்க காமஹ ஜோதிஷ்டோமேன யஜேத” ஸ்வர்கத்தை விரும்புவன் ஜ்யோதிஷ்டோம எனும் யாகத்தை செய்யவேண்டும், போன்றவைகள்போல், இந்த ஆசை உள்ளவன், அத்யயனத்தைச் செய்யவேண்டும் என்று அதிர்ஷ்டமான பல விசேஷம், இங்கு படிக்கவில்லை என்றால் அதற்கு சமாதானம் (விடையாக) பிரம்ம யங்கு அத்யயனம்போல் குருவிடத்தில் அறியும் அத்யயனம் நெய் அருவி போன்ற பலன்களைக் கொடுக்கும் என்று சொல்லலாம். பிரம்ம யக்ஞ பிரகரணத்தில் இப்படி சொல்லப்படுகிறது. ரிக் வேதத்தை அத்யயனம் செய்வதால் பாலருவி கொட்டும். பித்ரு தேவதைகளை ஸ்வதா எனும் தேவதைக் காப்பாற்றும், யஜூர் மந்திரங்களை படிப்பதால் நெய் அருவியும், சாம அத்யயனத்தினால் ஸோமமே இவர்களைத் தூய்மையாக்கும். எதற்காக ஆங்கீரஸ அதர்வ வேதத்தினால் தேன் அருவியும் காப்பாற்றும். (தைரிய ஆராண்யகம் 2—10) இந்த பிரம்ம யக்ஞத்தின் பலன்

கிரஹண அத்யயனத்திலும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். இப்படிச் சேர்த்துக் கொள்ளுதல் வேறு எங்கும் காணப்படவில்லை என்று சொல்லலாகாது. ஜைமினியால் அருளிய பூர்வமீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தின் 7,8 அத்யயங்களில் (அதிதேசத்தை) ஓரிடத்தில் சொன்னதை மற்றொரு இடத்தில் சேர்த்துக் கொள்வதை நன்றாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு கர்மாவின் அங்கங்களுக்கே அதிதேசம் சொல்லப்பட்டது. “நெய் அருவி” என்கிற வாக்கியம் கர்மாங்கத்தைச் சொல்லவில்லை. ஆனால் பலத்தைக் கூறுவதனால், துதிக்கும் அர்த்தவாதம் இப்படிப்பட்ட அதிதேசத்தை வேறு எங்கும் பார்க்கவில்லையே என்றால், வியாசரால் அருளப்பட்ட பிரம்மசூத்திரங்களில் குணோபசம்ஹாரபாதத்தில் “ஆனோது உபாயன சப்தஸேஷத்வாத்” (பிர,சூ / 3.26) என்கிற சூத்திரத்தில் இவைகள் காணப்படுகின்றன. கௌஷீதகீ சாகைக்குச் சேர்ந்த பிரம்ம ஞானிகளால் விடப்பட்ட புண்ய பாபங்களை வேண்டியவர்களாலும் வேண்டாதவர்களாலும் இஷ்டமானதைக் கொள்வதுச் சொல்லப்பட்டு உள்ளது. (படிக்கப்பட்டுள்ளது) மற்றவைகளைக் கொள்வது படிக்கப்படவில்லை. அங்குள்ள வாக்கியம் இப்படிக்கூறப்பட்டுள்ளது. “ததா வித்வான் புண்ய பாபே விதூய நிரஞ்ஞன: பரமம் சாம்யம் உபயிதி”

அப்பொழுது வித்வான் புண்யபாபங்களைவிட்டு நிரஞ்ஞனனாய் பிரம்மத்துடன் ஒன்றிய தன்மையை அடைகிறான்.

அங்கு பகவான் பாதராயணரால் கௌஷீதகீ சாகையில் படிக்கப்பட்டதை அதர்வ சாகையில் கொள்ளவேண்டும் என்று நிச்சயித்து உள்ளார். இது பல வாக்கியமாக உள்ள அர்த்த வாதத்திற்கு அதிதேசம். இது அதேபோல் நெய் பாயுதல் என்பது அதிதேசமாகும் அல்லவா?

அல்லது விஸ்வஜித் நியாயத்தினால் ஸ்வர்க்கமானது கிரஹணாத்யயனத்திற்கு பலன் என்று கல்பிக்கலாகும். “விஸ்வஜிதா யஜேத” (விஜ்வஜித் எனும் யாகத்தை செய்யவும்) என்று யாகம் கட்டளையாகச் சொல்லப்பட்டு உள்ளது. ஆனால் அதற்கு பலன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அப்பொழுது அதிகாரியாரும் இல்லாததால் அதை அனுஷ்டானம் செய்பவர் யாரும் இருக்கமாட்டார்கள் என்று. ஆனால் அதற்கு பதிலை பகவான் ஜைமினி தன் சூத்திரங்களில் கூறியுள்ளார். “ஸ: ஸ்வர்க்க: ஸ்யாத் ஸர்வான் பிரதி அவிஸிஷ்டத்வாத்” (ஜைசூ—4—3—15) என்று அந்த பலன் ஸ்வர்க்கமாக ஆகும். ஏனெனில் அதை எல்லோரும் விரும்புவதனால் இதன் பொருள் அதிகாரத்திற்குக் காரணமாக எந்த

பலனானது எதிர்ப்பார்க்கப்படுகிறதோ, அந்த ஸ்வர்க்கம் இங்கு தகும். ஏன்? பலத்தை விரும்பும் எல்லா மனிதர்களுக்கும் ஸ்வர்க்கம் எனும் பலம் விரும்புவதனாலேயே. ஸ்வர்க்கம் என்றால் உயர்ந்த சுகம் ஆகும். “எந்த சுகம் துக்கக் கலப்படமற்றதோ, எது முடிவற்றதோ, நினைத்த மாத்திரத்தினாலே கிடைக்கிறதோ, அந்த சுகமே சொர்க்கம் எனும் சொல்லுக்கும் பொருளாகும். ஆகையால், இங்கும் இந்த நியாயத்தினாலேயே மாணக்கனின் வேதாத்தியனத்திற்கு ஸ்வர்க்கமே பலன் என்றும், அத்யனத்திற்கு அதிர்ஷ்டமே பலன் என்று ஏற்படும்பொழுது கூறுகிறோம்.” திருஷ்டபலம் காணும் சந்தர்பத்தில் அதிர்ஷ்டபலத்தை கற்பித்தல் தகாது. இல்லாவிடில் வரீஹுன் அவஹந்தி (நெல்லை குத்துகிறான்) எனும் இடத்திலேயும் அரிசி வரும் வரை என்கிற த்ருஷ்ட பலன் கண்ணிற்கு தெரியும் பலம். மிகவும் சிரமத்தாலேயே அடையமுடியும் என்பதால் அதைவிட்டு விட்டு ஒருமுறை உலக்கையால் குத்துவது எனும் ப்ரயாசம் அற்ற அவகாதம் அதிருஷ்டத்திற்காக அனுஷ்டிக்கவேண்டியிருக்கும். அப்பொழுது சாஸ்த்ரோக்தமான அரிசி கிடைக்காததால் புரோடாசம் என்பதே கிடைக்காமல் போய்விடும். ஆகவே யாக விதி பாதிக்கப்படும். அதனால் எங்கெங்கு த்ருஷ்டமான பலம் கிடைக்கிறதோ அதையே நாம்

கொள்ளவேண்டும். அத்யயனத்திற்கு வேதாக்கிரங்களை அடைவது என்கிற த்ருஷ்டபலம் சம்பவிக்கிறது.

அக்கிரங்களை அடைவது எனும் த்ருஷ்ட பலம் குருமுகமாக அத்யயனம் செய்வதை தவிர புத்தகத்தைப் பார்த்து அறிவதனாலேயும் கிடைக்குமே. ஆயுர் வேதம் முதலிய மந்திர பாடங்களில் அப்படி பார்க்கிறோம் அல்லவா? எனின் அத்யயன விதியால் என்ன லாபம்? என்றால் இந்த அத்யயன விதி நியம அதிர்ஷ்டத்திற்காக! அரிசியை அடைதல் என்கிற த்ருஷ்டபலம் அங்காடியில் வாங்குவது அல்லது நகங்களால் பிரித்தெடுப்பது இவைகளிலும் கிடைக்கும்போது நெல்லை குத்தியே எடுக்கவேண்டும் என்பது அந்த நியமத்திற்கு ஓர் அதிர்ஷ்டம் என்பது கூறுவதுபோல் இங்கும் ஆகும். ஆகவே அக்கிரங்களை அடைவதே அத்யயன விதிக்கு ப்ரத்யக்ஷமான பலன் கிட்டுகிறது.

இது சாங்கர தர்சனத்தை அனுசரிப்பவர்களின் மதமாகும். இதை ஒத்துக் கொள்ளாதவர்கள் பாட்ட மதம் குரு மதங்களுக்கு சேர்ந்தவர்கள். அத்யயனத்திற்கு அக்கிரங்கள் பெறுவதே பலமாக இருக்கட்டும். ஆயினும் தங்களுக்கு விதியானது ஒத்து வருவதில்லை. ஆனால் கிடைத்த அக்கிரங்களினால் எந்த அர்த்தமானது புரிகிறதோ அங்குதான் விதியானது வரும். அர்த்தத்தை

அறிவதால் அனுஷ்டானம் ஏற்பட புருஷார்த்தமான அக்னி ஹோத்ரம் போன்றதால் கிடைக்கும் ஸ்வர்க்கம் கிட்டும். அஷரப்பராப்தியால் மட்டும் அக்னி ஹோத்ரம் போன்ற கர்மாக்களின் அனுஷ்டான பலன் கிடைக்காது. ஆகவே பலமான அர்த்த ஞானத்திலேயே அத்யயன விதி முடிகிறது என அறியவேண்டும். இப்போது உள்ளவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தன் சாகையின் அத்யயன மாத்ரத்தால் எல்லா உபாத்யாயகர்களுக்கும் அர்த்தம் தெரிவதில்லை. ஆயினும் நிகமங்கள் நிருக்தம், வ்யாகரணம் போன்ற அங்கங்களை பரிசீலனம் செய்பவர்களுக்கு அர்த்த ஞானம் வருகிறது. வ்யாகரணாதிகளை பார்த்த மாத்திரத்தால் அர்த்த ஞானம் ஏற்பட்டபோதிலும் அதன் நிர்ணயம் வருவதில்லை.

“நீரில் நினைத்த கற்களை அடுக்குகிறான்” எனும் வாக்கியத்தால் எதனால் நினைக்கவேண்டும் எனும் சந்தேகம் போவதில்லை. அதற்காக அதை நிச்சயிக்க மீமாம்ஸா சாஸ்திரம் அத்யயன விதியால் அர்த்த நிர்ணயத்திற்காக கொள்ளவும். நெல்லைக் குத்துதல் அரிசி கிடைப்பதென்ற பலனிற்காக என்பதால் அவகாதத்திற்கு (உலக்கயால் குத்துவதற்கு) ஆவ்ருத்தி (பலமுறை செய்வதை) கிடைக்கிறதோ அதுபோல் பலத்துடன் கூடின அர்த்த ஞானத்திற்காக அத்யயன

விதி ஆகுமேயானால் அஷர ஞானம் மட்டுமே போதும் என்று சொல்லாகாது.

இந்த அர்த்தத்தை அறிதல் ஸ்வயமாக புருஷார்த்தமான ஸ்வர்கத்திற்குக் காரணமாகிறதா அல்லது அக்னி ஹோத்ரம் முதலியவைகளை செய்வதினாலா? இதில் முதல் பக்ஷம் சரியானதல்ல. ஏனெனில் அந்த பக்ஷத்தில் அனுஷ்டானம் வீணாகி விடும். இரண்டாவது பக்ஷத்திலோ அனுஷ்டானத்திற்கு காரணமான அர்த்தத்தை அறிதல், பரம்பரையாக புருஷார்த்தத்திற்குக் காரணமாகிறதோ அப்படியே அர்த்தத்தை அறிவதற்கும் காரணமான அக்ஷரங்களை அடைவதும் பரம்பரையாக புருஷார்த்தத்திற்கு ஏதுவாகிறது. ஆகையால் அந்த விதி அக்ஷரத்தை அடைவதில் முடிகிறது. அத்துடன் அனுஷ்டானம் வழியாக ஸ்வர்க்க பலத்துடன் கூடிய அர்த்தத்தை அறிதலும், விதியால் கிடைக்கிறது என்று கூறுபவனுக்கு முழுமையான வேதாத்யயனம் கிடைப்பதில்லை. இராஜசூயம், அஸ்வமேதம் முதலியவைகளில் அதிகாரமற்ற அந்தணனுக்கு அதைப் பலனாக உள்ள அர்த்தத்தின் அறிவு கிடைக்காதல்லவா? அக்ஷரத்தை அடைவதே பலம் என்று கூறுபவர்களுக்கு முழுமையான வேதாத்யயனமும் சித்திக்கும். ஏனெனில் அக்ஷரங்களை அடைவது பிரம்மயஞ்ஞத்தில் ஜபத்திற்கு காரணமாகும்.

அங்கு பிராம்மணனும் ராஜசூய, அஸ்வமேத வேதவிபாகங்களிலும் அந்தந்த பாகங்களை பிரம்மயக்ஞ ஜபம் செய்துகொண்டே இருப்பான். விதியானது அர்த்தாவபோதம்வரை (அர்த்தத்தை அறிந்து கொள்வதுவரை) என்று இல்லாவிடில் எப்படி அர்த்த ஞான சித்தி வரும் என்றால் காவியம், நாடகம் முதலிய கிரந்தங்களில் வைதீக விதி இல்லாமலேயே எப்படி அர்த்தம் வருகிறதோ அப்படியே இங்கும் வந்துவிடும். வித்யர்த்தம் (கட்டளை) இல்லாவிடில் அர்த்தத்தை அறிவதனால் அத்ருஷ்டம் ஒன்றும் கிடைக்காது என்றால் அதுவும் தேவையில்லை. அர்த்தத்தை அறிவது அத்யயன விதியினால் ஏற்படாவிட்டாலும் மற்றொரு விதியினால் அதற்கு அத்ருஷ்டம் கிடைக்கலாம். மற்றொரு விதி இப்படிப் படிக்கப்படுகிறது. “அந்தணரால் காரணமே இல்லாமல் தர்மம் ஆறு அங்கங்களுடன் கூடவே வேதத்தை கற்கவேண்டும். அறியவும் வேண்டும்” யார் அர்த்தத்தை அறிகிறானோ அவன் அனைத்து மங்களங்களையும் அடைகிறான். “ஞானத்தினால் நீக்கப்பட்ட பாவங்களை உள்ளவனாக ஸ்வர்க்கத்தை அடைகிறான்” ஆகையால் அத்யயன விதி படித்தால் மட்டும் போதுமானதாக ஆகிறது. அர்த்தத்தை அறிவது என்றால் மற்றொரு விதியினால் ஏவப்படுகிறது.

வேதத்தின் விஷய விபாகங்கள்

இப்பொழுது விதிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தின் அறிவு பெற காண்வ வேதம் வியாக்யானம் செய்கிறோம். காண்வ சம்பந்தமான வேதம் முன்னாலேயே பிரசித்தமானதாகக் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளது. காண்வ சம்பந்த சாகைக்கு வேதத்தன்மை அலௌகிகமான புருஷார்த்த உபாயத்தை அறிவதற்குக் காரணமாக இருப்பது என்று அறியவும்.

ஆகையால் “பிரத்யக்ஷத்தினாலேயோ, அனுமானத்தினாலேயோ எந்த உபாயம் அறியப்படுவதில்லையோ, எது வேதத்தினால் அறியப்படுகிறதோ அதனாலேயே வேதத்திற்கு வேதத்தன்மை”. அந்த வேதத்திற்கு இரண்டு காண்டங்கள் 1.கர்ம காண்டம், 2.பிரம்ம காண்டம். பிருஹதாரண்யகம் எனும் கிரந்தம் பிரம்ம காண்டமாகும். அதன் மீதமான சதபத பிராம்மணமும், சம்ஹிதையும் சேர்ந்து கர்ம காண்டமாகிறது. அவ்விரண்டிலும் (சதபத பிராம்மணமும், சம்ஹிதை) ஆதானம், அக்னி ஹோத்ரம், தர்சபூர்ணமாசம் எனும் கர்மாக்களே அதில் கூறப்பட்டுள்ளன. பிருஹதாரண்யகத்தில் மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் ஆரம்பித்து ப்ரம்மம் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் கர்மாக்களே வேதத்தின் பொருளாகும். அதை அறிவதே

பிரயோஜனம். அதை அடைய நினைப்பவன் அதிகாரி. அங்கு பிரயோஜனம் பொருளிடத்திலிருந்து உண்டாகிறது. அதிகாரிக்கும் விஷயங்களுக்கு பிரயோஜனம் வாயிலாக உபகார்ய உபகாரகத்வ சம்பந்தம் ஆகும். இப்படி விஷய, பிரயோஜன, அதிகாரி, சம்பந்தமெனப்படும் நான்கு அனுபந்தங்கள் இருப்பதினாலும் அதன் பிராமாண்யத்தை ஜைமினியால் முதல் பாதத்தில் கூறப்பட்டதால், வேதம் வியாக்யானத்திற்கு தகுந்ததாகும்.

கர்ம காண்டத்தை முதலில் வியாக்யானம்

செய்யத் தகுந்ததது

அந்த வேதத்தில் கர்மகாண்டம் முதலில் கூறப்பட்டுள்ளது. பிரம்மம் முக்கியமாக இருப்பதால் பிரம்ம காண்டத்தையே முதலில் விசாரம் செய்ய வேண்டியுள்ளது. இருந்த போதிலும் கர்மாக்களினால் உண்டான சித்தசுத்தி இல்லாமல் மனிதனுக்கு பிரம்மகாண்டத்தில் அதிகாரம் வராதென்பதால், அதிகாரத்திற்குக் காரணமான கர்மாக்களைச் சொல்லக்கூடிய காண்டம் முதலில் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்த கர்மாக்கள் நான்கு வகையானவை. நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம், நிஷித்தம் என்பன. அவைகளில் நித்ய, நைமித்திகங்களை செய்யாததாலும், நிஷித்த

கர்மாக்களைச் செய்வதாலும் பாவம் உண்டாகும். யாக்ருவல்கியர் (ஸம்ருதி 3—219) இதை இவ்வாறு கூறுகிறார். “விஹிதமான கர்மாக்களை அனுஷ்டிக்காமல் இருந்ததாலும், நிஷித்த கர்மாக்களைச் செய்வதாலும் புலன்களை அடக்காமல் இருப்பதாலும் மனிதன் வீழ்ச்சியடைகிறான்”. இந்த பாபத்தினால் புத்தி மட்டாகிறது. பிறகு நித்ய, அநித்ய வஸ்து விவேகமும், வைராக்யமும் உண்டாவதில்லை. ஆகையால் அவனுக்கு பிரம்மத்தை அறியவேண்டும் என்கிற ஆசை ஏற்படுவதில்லை. அக்காரணத்தினாலேயே பிரம்மத்தை அறிவதற்கு காரணமான நித்ய, நைமித்திக கர்மாக்கள் உள்ளதென்று பிரஹதாரண்யகத்தில் படித்துள்ளார். அந்த, இந்த பிரம்மத்தை வேதங்களை ஓதுவதனாலும், யாகங்களினாலும், தனத்தினாலும், தவத்தினாலும், விரதங்களை கடைபிடிப்பதாலும் அந்தணர்கள் அறிய ஆசைப்படுகின்றனர். “இவைகளை அனுஷ்டிப்பதால் தமோ குணம் எனும் வடிவமான மனதிலுள்ள அழுக்கு நீங்கிய பிறகு சத்வகுண ரூபமான சுத்தத் தன்மை உண்டாகிறது. அதனால் விவேகம், வைராக்யம் போன்றவைகள் சித்திக்குமேயானால், சிறந்த புருஷார்த்த ரூபமான பிரம்ம தத்வத்தை அறிவதில் விருப்பம் உண்டாகிறது. காரீரியாகத்தினால் மழையை விரும்புவன் யாகத்தை செய்யவும், பசுக்களை அடைய

விரும்புவன் சித்ராயாகத்தை செய்யவும்” முதலிய காம்ய கர்மாக்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகள் பரம புருஷார்த்தத்திற்கு (மோக்ஷம்) கருவியாக இல்லா விடிலும் ஸ்வாபாவிக (சுபாவமான) ஆசைகளால் சூழப்பட்ட மனிதர்களுக்கு வைதீக மார்க்கத்தில் பலத்தை அளிப்பதனால் சிரத்தையை உண்டாவதற்கு உதவுகிறது. ஆகையால் அவைகள் வேதத்தில் பிரசங்கமாக வந்தவை. வேதத்திற்கு பரமதாத்தர்யமானது நித்ய கர்மாக்களே. ஆகையால் கர்ம காண்டத்திற்குச் சார்ந்த சம்ஹிதா சதபத கிரந்தங்களும் பிரதானமாக நித்ய கர்மாக்களும் படிக்கப்பட்டுள்ளன.

யஜூர் வேதத்திலுள்ள அத்தியாயங்களும்

விஷயங்களும்

அங்கு சதபத பிராமணம் மந்திரங்களுக்கு உரை வடிவமாக உள்ளது. வியாக்யானத்திற்கு மூலமான மந்திரங்களைக் கூறும் ஸம்ஹிதாபாகம் முன்னால் இருப்பதால், அது முதன்மையை அடைகிறது. அந்த ஸம்ஹிதா கிரந்தத்தில் 40 அத்தியாயங்கள் உள்ளன. அதில் 1,2 அத்தியாயங்கள் தர்சபூர்ணமாச கர்மாக்களைக் கூறுகிறது. 3வது அத்தியாயத்தில் அன்வாதானமும், ஹோத்ராக்கனியின் துதியும், சாதூர் மாஸ்யங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. 4 முதல் 9 வரை 6

அத்தியாயங்களில் அக்னஷ்டோம யாகம் கூறப்பட்டுள்ளது. 10வதில் வாஜபேயம், 11வதில் ராஜஸூய 12 முதல் 20 வரை 9 அத்தியாயங்களில் அக்ன சயனமும் கூறப்பட்டுள்ளன. 21, 22, 23 என்ற மூன்றில் செளத்ராமணியாகம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. 24 முதல் 27 வரை நான்கு அத்தியாயங்களில் அஸ்வமேத யாகம் இடம் பெற்றுள்ளது. 28 முதல் 33 வரை 6 அத்தியாயங்களில் அங்கங்கு பரவலாகச் சொன்ன லிங்கத்தினால் (அடையாளத்தினால்) விநியோகிக்கப்படுபவையும், அனார்ப்ய அதீத மந்திரங்களும் உள்ளன. 34, 35 அத்தியாயங்களில் புருஷ மேதம் கூறப்பட்டுள்ளது. 36ல் சாந்தி கர்மா. 37, 38, 39 ஆவது அத்தியாயங்களில் ப்ரவத்யகர்மா கூறப்பட்டுள்ளது. 40ல் பிரம்ம வித்யை இடம் பெற்றுள்ளது.

ஸம்ஹிதையின் முதலில் தர்சபூர்ணமாச

இஷ்டியைக் கூறுவதின் பொருத்தம்

ஸம்ஹிதையின் முதலில் மற்ற கர்மாக்களை விட்டுவிட்டு தர்சபூர்ணமாச இஷ்டியே ஏன் கூறப்பட்டுள்ளது என்றால் அது பிரக்ருதியானதால், மற்ற கர்மாக்களை எதிர்பாராததனால் என்று கூறுகிறோம். என்கு அங்கங்கள் அதிகமாக உபதேசம் செய்யப்படுகிறதோ அதுவே பிரக்ருதியாகும். எல்லா

அங்கங்களையும் கூறியுள்ளதே அதன் சிறப்பு. விக்ருதிகளில் விசேஷமான அங்கங்கள் மட்டும் உபதேசிக்கப்படுகிறது. மற்ற அங்கங்களோ பிரக்ருதியிலிருந்து அதிதேசம் (பிரக்ருதிபோல் செய்யவும்) என்று கூறப்படுகிறது. ஆகையால் இந்த உபதேசத்திற்கு சிறப்பல்ல. பிரக்ருதிகர்மாக்கள் மூன்று விதமானவை. 1. அக்னிஹோத்ரம், 2. இஷ்டி, 3. சோமம் முதலியவை ஆகும். இந்த மூன்றிலும் அவையவைகளின் அங்கங்கள் எல்லாம் மற்றவைகளை அபேக்ஷிக்காமல் (எதிர் பாராமல்) கூறப்பட்டுள்ளன. அங்கு ஸோமயாகத்திற்கு தன் ஸ்வரூபத்தில் மற்றவைகளை எதிர்பாராதபோதிலும் அதன் அங்கங்களான தீக்ஷணீயாதிகளில் தர்ஸபூர்ண மாச இஷ்டியை அபேக்ஷிப்பதால் (எதிர்பார்ப்பதால்), அதை முன்கூறுவது பொருந்தாது. இஷ்டி என்றால் சோமயாகம் என்பதை எதிர்பாராமல் இருப்பதால் ஸோமத்திற்கு விட முன்பு கூறுவது பொருந்துகிறது. அக்னி ஹோத்ர ஸ்வரூபத்திலும், அங்கங்களிலும், மற்றவை எதிர்பார்ப்பது இல்லாவிடிலும் அக்னி சித்திக்கு மற்றவைகளின் அபேக்ஷை உள்ளது. ஆஹவனீயம் போன்ற அக்னிகளோ பவமான இஷ்டியினால்தான் கிடைக்கும். பவமான இஷ்டிகளும், தர்ஸ பூர்ணமாஸங்களின் விக்ருதியாகும். ஆகையால் பரம்பரையாக அக்னிஹோத்ரத்திற்கு தர்ஸபூர்ண

மாஸங்களின் அபேகை உள்ளதால் தர்ஸபூர்ண மாசத்திற்கு முதன்மை பொருந்தும். தர்ஸபூர்ண மாசங்கள் அக்னியினால் உண்டாவதால் அக்னியை உண்டாக்கும் ஆதானமே முதலில் கூறவேண்டும் என்றால் அது சரியல்ல. ஆதானமாத்ரிரத்தினாலேயே அக்னிகள் கிடைப்பதில்லை. பவமான இஷ்டிகளால் கிடைக்கிறது. அந்த இஷ்டிகள் தர்ஸபூர்ணமாசத்தின் விக்ருதிகள். அவைகள் நேராக தர்ஸபூர்ணமாஸங்களையே எதிர்பார்க்கிறது. தர்ஸபூர்ணமாஸங்கள் அக்னியின் வழியாக பவமான இஷ்டிஸாபேகை மாயினும் பவமான இஷ்டிகளை நேராக அபேகிப்பதில்லை. ஆகையால் நிரபேகைமாக இருப்பதால், தர்ஸபூர்ணமாச இஷ்டிகளை முதலில் கூறவேண்டும்.

ரிக்வேத, ஸாம வேதங்களில் முதலில் தர்ஸபூர்ணமாச இஷ்டிகள் படிக்கப்படவில்லையே என்றால் அது சரியே. ஆயினும் யஜுர் வேதத்தை கொண்டு தாசபூர்ணமாஸங்களுக்கு முதன்மை கூறப்பட்டுள்ளது. கர்ம காண்ட விஷயத்தில் யஜுர் வேதமே பிராதானமாகும். கர்மாக்களின் ஸ்வரூபம் கிரமமாக யஜுர் வேதத்தில் படிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்காங்கு விசேஷமாக அபேகை வருமேயானால் அதற்கு வேண்டிய யாஜ்யா புரோனுவாக்யா முதலிய வாக்கியங்கள் ரிக் வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஸ்தோத்ரங்கள் முதலியவை ஸாமவேதத்தில் படிக்கப்பட்டுள்ளன. இப்படியிருக்க சுவர் போன்றது யஜுர் வேதம், சித்திரம் போன்றவை மற்ற இரண்டு வேதங்கள். ஆகையால் கர்மவிஷயங்களில் யஜுர் வேதத்திற்கு முக்கியத்துவமாகும். அதில் தர்ஸபூர்ண மாஸ இஷ்டி முதலில் படிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த இஷ்டியில் “இஷேத்வா” முதலிய மந்திரங்கள் உள்ளன.

மந்திரத்தின் சாதாரண லக்ஷணம்:—

அந்த மந்திரங்களுக்கு சாமான்ய லக்ஷணம் “ந்யாய விஸ்தரம்” எனும் கிரந்தத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயம் முதல் பாதத்தில் இரண்டு அதிகரணங்களில் இவ்வாறு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. “அஹே புத்னீய மந்த்ரம் மே” என்கிற மந்திரத்திற்கு லக்ஷணம் உண்டா இல்லையா? இல்லை; அவ்யாப்தி முதலிய தோஷங்களைத் தடுக்க முடியாததனால். யாக்ஞகர்களின் சொல்லே தோஷம் அற்றதான லக்ஷணமாகும். அவர்கள் அனுஷ்டானத்தை நினைவூட்டுவதையே மந்த்ரம் என்கிற சொல் உபயோகிக்கிறார்கள். ஆதானப் பிரகரணத்தில் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டுள்ளது. “அஹேபுத்னீய மந்த்ரம் மே கோபாய” இந்த மந்த்ரத்திற்கு லக்ஷணம் இல்லை.

ஏன்? அவ்யாப்தி அதிவியாப்திகளை நீக்கமுடியாத தனால்தான்.

“விஹித — விதிக்கப்பட்டதான பொருளை சொல்வது மந்த்ரம்” — என்றால் “வசந்தாய கபிஞ்ஜலான் ஆலபதே” (வஸந்தத்திற்காக கபிஞ்சலம் என்பதான பக்ஷியை கொண்டு வருகிறான்). இந்த மந்த்ரம் விதிரூபமாக உள்ளதால் அவ்யாப்தி வருகிறது. மனனத்திற்குக் காரணமாக உள்ளது. மந்த்ரம் என்று கூறினால் பிராம்மண பகுதியில் அதிவியாப்தி வருமே என்றால், யாக்ஞகர்களின் பேச்சே தோஷமற்றதான லக்ஷணமாகும். அந்த பேச்சு அனுஷ்டானமே தோஷமற்றதான லக்ஷணமாகும். அந்த பேச்சு அனுஷ்டானத்தை நினைவூட்டும் விஷயங்களில் மந்த்ரத்தவத்தைக் காட்டுகிறது.

“உரு ப்ரதஸ்வ” முதலியவைகள் அனுஷ்டானத்தை நினைவூட்டுகின்றன. “அக்னிமீளே புரோஹிதம்” போன்றவை துதிரூபமானவை. “இஷேத்வா” முதலியவைகள் கிளையை முறிப்பதை நினைவூட்டுகின்றன. “அக்ன ஆயாஹி வீதயே” முதலியவைகள் கூப்பாடுடன் கூடியவை. இப்படி மற்றவையும் உதாகரிக்கவேண்டும். இப்படிப்பட்ட முற்றிலும் வேறுபட்டவைகளுக்கு குறிப்பைத் தவிர வேறொரு

அனுகதமான (தொடர்ச்சியான) லக்ஷணத்தைக் கூறும் தர்மம் ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் சமாக்யானம் — குறிப்பே மந்த்ரத்திற்கு லக்ஷணமாகும்.

ருக் முதலிய மூன்று விதமான மந்திரங்களுக்கு

லக்ஷணம் கூறுதல்:—

ருக் முதலியவைகளின் லக்ஷணம் பூர்வ, உத்தர பக்ஷங்களாகக் கூறுகிறார்கள். ருக், ஸாம, யஜுஸ்களுக்கு லக்ஷணம் இல்லை. ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து இருப்பதால் என்று சந்தேகப்பட்டால், பாதங்கள் உடையது ருக்; பாட்டாகப்பாடுவது சாம; வரிசையாகக் கூறுவது யஜீஸ் என்பது கலப்படமற்ற லக்ஷணம்.

“அஹே புத்னீய மந்த்ரம் மே கோபாயா யம் ரிஷய: த்ரைவிதோ விது ரிச: சாமானி, யஜுஸ்சி” என்று படிக்கப்பட்டுள்ளது.

மூன்று வேதங்களையும் அறிந்தவர்கள் த்ரிவிதர்கள். த்ரிவிதர்களுக்கு சம்பந்தப்பட்டதைப் படிப்பவர்கள் த்ரைவிதர்கள். அவர்கள் எந்த மந்த்ர பாகத்தை ரிக் முதலிய ரூபமாக மூன்றாகக் கூறுகிறார்களோ அதை இரக்ஷிக்கவும் (காக்கவும்). மூன்றான ரிக், சாம, யஜீஸ்களுக்கு நிச்சயமான (வியவஸ்திதமான) லக்ஷணம் இல்லை ஏன்? கலந்திருப்பதை நீக்கமுடியாததனால்

ஆகும். அத்யாபகர்களுக்கு பிரஸித்தமான ரிகாதிகளில் படிக்கப்பட்ட மந்த்ரங்கள் ரிக் எனப்படும் என்றல்லவா கூறவேண்டும்? “அதுவோ கலந்துள்ளது; “அக்னயே மத்யமானாய அனுப்ரூஹி” (அக்னியை கடையும் பொருட்டு கூறவும்) “அவிர்தானாப்யாம், ப்ரோஹ்ய மானாப்யாம் அனுப்ரூஹி” (அவிர்தானங்களை நினைக்கும் பொழுது கூறவும்) போன்ற யஜுஸ்ஸூகர்கள் ரிக் வேதத்தில் படிக்கப்பட்டுள்ளன. “தேவோ வஹ சவிதா உத்புனாது அச்சித்ரேன பவித்ரேன, வஸோஹோ சூர்யஸ்ச ரஸ்மிபி:” (தைத்ரீய ஸம்ஹிதை 1—1—5—1) எனும் மந்த்ரம் பலரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட யஜுஸ்ஸூகரின் நடுவில் யஜுர் வேதத்தில் படிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த மந்திரத்திற்கு யஜுஸ் தன்மை இல்லை. பிராம்மணத்தில் இதை ரிக் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. சாவித்ர ருக்கினால் என்று பிராம்மணம் உள்ளது.

“யேதத் சாமகாயன் ஆஸ்தே” என்று பிரதிக்கொயை செய்து “ஹாஉ” போன்ற சாம யஜுர் வேதத்தில் பாடப்பட்டுள்ளது. “அக்ஷிதமஸி அச்சதமஸி, பிராணசம்ஸிதமஸி” என்று மூன்று யஜுக்கள் சாம வேதத்தில் (சா.உ.3—10—6) படிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகையால் இவைகளுக்கு சரியான லக்ஷணம் இல்லை என்றால் அது தவறு. பாதத்துடன் கூடியவை போன்றதே கலப்படமற்ற லக்ஷணங்கள் ஆகும். பாதத்தினால்

பாதிரிக்கினாலும் கூடிய யாப்புடன் கூடிய மந்த்ரங்கள் ரிக்குகள். பாட்டாக உள்ள மந்த்ரங்கள் சாமங்கள், யாப்பும், பாட்டும் அற்று நீண்டு படிக்கப்பட்ட மந்த்ரங்கள் யஜூகள் என்பது சரியான லக்ஷணம்.

மந்த்ரங்களுக்கு அனுஷ்டிக்கும் பொருளை

நினைவூட்டுதல் என்று பிரதிபாதனம்.

முதல் அத்தியாயத்தின் இரண்டாம் பாதத்தில் மந்த்ரங்களைப் பற்றி மற்றொன்று விசாரிக்கப் பட்டுள்ளது. “உருப்ரதஸ்வ” என்கிற மந்த்ரங்கள் அதிர்ஷ்டத்திற்காக மட்டும் உள்ளதா அல்லது யாகத்தில் உள்ள புரோடாசம் முதலியவைகளை பரவுதல் போன்றவைகளை விளக்குகிறதா? பிராம்மணப் பகுதியிலும் இது விளக்குவதால் மந்த்ரங்கள் புண்யத்திற்கு மட்டும் காரணமாகின்றன என்று பூர்வபக்ஷம். இல்லை; அதை ஒளிப்பது நமக்கு அறியப்படுவதால் அந்த “பரவுதலை” வெளிக் காட்டுவதே பிரயோஜனம். அத்ருஷ்ட பிரயோஜனத்தை விட திருஷ்ட பிரயோஜனம் உயர்ந்ததல்லவா?

“உருப்ரதஸ்வ” என்றதோர் மந்த்ரம், அதற்கு இது பொருள். “ஓ, புரோடாஸனே நீ உரு அதிகமாக எப்படியாகுமோ அப்படி கபாலங்களில் பரவவும்” என்று. இப்படி மந்திரங்கள் யாகபிரயோகங்களில்

படிப்பது அதிருஷ்டத்தையே உண்டு பண்ணுகிறதே தவிர ஓர் பொருளைக் காட்டுவதற்காக அந்த உச்சாரணம் இல்லை. புரோடாசமானது பரவுவது என்பது பிராம்மண வாக்கியத்தினாலும் தோன்றுகிறது. “உருப்ரஸ்வா” என்று “புரோடாசத்தை பரவ வைக்கிறான்” என்று பிராம்மண வாக்கியம் உள்ளதே என்றால் அது சரியில்லை; பொருளை அறிவது என்கிற த்ருஷ்ட பிரயோஜனம் கிடைக்கும்பொழுது கேவல அத்ருஷ்டத்தைக் கற்பிக்கலாகாது, ஆகையால் த்ருஷ்டமான அர்த்தத்தை ஸ்மரிப்பதே யாக பிரயோகத்தில் மந்திர உச்சாரணத்தின் பிரயோஜனமாகும். பிராம்மண வாக்கியத்தினாலும், பொருளின் ஸ்மரணம் கிட்டும்பொழுது மந்திரத்தினாலேயே அதை ஸ்மரிக்கவேண்டும் என்ற ஒரு நியமம் உள்ளதே, அதற்கு அத்ருஷ்டமே பிரயோஜனமாக இருக்கட்டும். மந்திரங்கர்களுக்கு அனுஷ்டிக்கும் அர்த்தத்தை ஸ்மரித்துக் கொள்வது சில இடங்களில் வருவதில்லை. எப்படி என்றால் “திவோ வா விஷ்ண உதவா ப்ருதிவ்யா மஹோ வா, விஷ்ண உத வா அந்தரிக்ஷாத் ஹஸ்தௌ ப்ருணவ பஹுபி: வசுபி: ஆப்ரயச்ச தஷிணாதோத சவ்யாத்” என்கிற மந்திரத்தில் செல்வத்தை ஆசைப்படுகிறான் என்கிற பொருள் அனுஷ்டானமோ என்றால் ஓர் வண்டியை நிறுத்துவதற்காக அதற்கு

ஆதாரமான கட்டையை வைப்பதே. இது பிராமணத்தில் விதிக்கப்படவில்லை. “திவா வா விஷ்ண உத வா பிருதிவ்யா” என்று ஆசீர்வாதம், இந்த ரிக்கினால் ஹவிர்தானம் எனும் மண்டபத்தின் வலது பக்கத்தில் மேடியை நடுகிறான் என்று. இது தோஷமாகாது. இந்த அதிகரணத்திற்கு லிங்கத்தினால் (அடையாளம்) வினியோகம் கூறப்படுகிறது. மேல் சொன்ன மந்த்ரமோஸ்ருதியினால் வினியோகிக்கப்படுகிறது.

மந்திரார்த்த ஞானத்தில் ரிஷி, சந்தஸ், தேவதை களை அவசியம் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

இந்த மந்த்ரங்கள் பொருளை நினைவூடுவதற்காக உபயோகிக்கப்படுகிறதோ, அவைகளுக்கு எல்லாம் ரிஷி முதலியவைகளை அறிய வேண்டும். ஆகையாலேயே சந்தோகர்கள், ரிஷ்யாதிகளை அறியாவிடில் தோஷத்தைக் கூறி அதை அறிவதில் கட்டளையைப் படிக்கின்றனர். “எவ்னொருவன் ரிஷி, சந்தஸ், தேவதைகளை அறியாமல் பிராம்மணத்தினால் யாகத்தை செய்விக்கிறானோ, அல்லது கற்பிக்கிறானோ அவன் தூன்றாக ஆகிவிடுவான், அல்லது படுகுழியில் விழுந்து விடுவான்” என்றெல்லாம் அறியாததனால் தோஷம் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் இவைகளை

ஒவ்வொரு மந்திரத்தில் அறியவேண்டும் என்று அறிவதில் கட்டளையுள்ளது.

அங்ஙனமே, காத்யாயன ஆசார்யரும் கூறுகிறார். “இவைகளை அறிந்து கொள்ளாமல் யார் ஒருவன் படிக்கிறானோ கூறுகிறானோ, ஜபிக்கிறானோ, யாகம் செய்கிறானோ, யாகத்தை செய்கிறானோ, அவனுக்கு வேதம் வீரியமற்றதாகவும், பழுதடைந்ததாகவும் ஆகிறது. அதேபோல் இவைகளை அறிந்து யார் படிக்கிறானோ, அவனுக்கு வீர்யமாகவும், யார் பொருளையும் அறிந்து கொள்கிறானோ அவனுக்கு அதிகமான வீர்யமானதாக ஆகிறது. அதை ஜபித்து ஹோமம் செய்து துதித்து அந்த பலத்துடன் சேர்கிறான்” என்று இந்த மந்திரம் பிராம்மணமாக உள்ள காண்வ சாகை அனைத்திற்கும் ஸ்வயம்பு பிரம்மாவிலிருந்து தொடங்கி பௌதிசாகா வரையில் ஸம்பிரதாய பிரவர்த்தகர்களான ரிஷிகள் மூன்று வம்ச பிராம்மணங்களிலும் மந்திர விசேஷங்களிலும் நன்றாகப் படிக்கப்பட்டு உள்ளனர்.

சில காண்டங்களிலும், சில மந்திரங்களிலும் வேண்டிய அந்தந்த தனிப்பட்ட ரிஷிகள் பிராம்மணத்திலுள்ள கதைகளும், அனுகிரமணிகை போன்ற கிரந்தங்களிலுமிருந்து அறியவேண்டும். அதை அறியாவிடில் வம்சத்தில் கூறிய ரிஷிகளை

அறிந்ததனால் மற்றவைகளை அறியாததினால் தோஷம் ஆகாது. விசேஷமான ரிஷிகளை அறிந்தால் அதிகமான பலன் கிட்டும்து. அதனால் அதிகமாக வீர்யமானது (பலமானது) வரும் என்கிற காத்யாயனரின் வசனம் முன்னால் கூறப்பட்டுள்ளது. “இஷேத்வா” போன்ற மந்த்ரங்களுக்கு சந்தஸ் குறிப்பிட்ட எழுத்து இல்லாததனால் இல்லை. யார் யஜுஸ்களுக்கும் சந்தஸ்ஸை விரும்புகிறார்களோ அவர்களுக்கு காத்யாயனரால் சொல்லப்பட்ட ஸர்வானுகிரமணிகையில் ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் படித்து, அதன் வழியாக அந்தந்த மந்த்ரத்தின் சந்தஸ்ஸை அறிந்து கொள்ள வேண்டும். தேவதைகளோ மந்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை மந்த்ரலிங்கத்தினால் அறியப்பட வேண்டும். எந்த மந்திரங்களில் இந்திரன் முதலிய சேதனர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனரோ அவைகளுக்கு அக்னி முதலியவர்கள் தேவதைகள் என்று ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. எந்த மந்திரங்களில் புரசக்கிளை, தர்ப்பம், ஜுஹு போன்ற அசேதனமானவைகள் கூறப்பட்டுள்ளனவோ அவைகளிலும் கிளை முதலிய சப்தங்களினால் கூறப்பட்ட அந்தந்த திரவியங்களை அபிமானிக்கும் சேதனமான தேவதைகளை அறிந்து கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் பகவான் பாத்ராயனர் மண் கூறியுள்ளது, ஜலம் கூறியுள்ளது முதலிய அசேதனப்

பொருட்களில் சேதனனுக்குத் தக்க செயல்களை பொருத்துவதற்காக “அபிமானி வ்யபதேசத்து” (ப்ர.ஸீ.2.1.5) (அந்தந்த பொருள்களை அபிமானிக்கும் தேவதைகள்) என்று சூத்திரத்தை அருளியுள்ளார். இப்படியாக “இஷேத்வா” போன்ற மந்த்ரங்களுக்கு ரிஷி, சந்தஸ், தேவதைகள் கீழ் சொன்னமுறையில் அறிய வேண்டும். ஆகையால் புத்தகம், பெருத்துவிடும் என்கிற பயமுள்ள நாங்கள் இவைகளை ஒவ்வொரு மந்த்ரத்திற்கும் கூறவில்லை. வினியோகத்தை அறிவதற்காக ஒவ்வொரு மந்த்ரத்திற்கும் காத்யாயன சூத்ரவாக்யங்கள் உதாகரிக்கப்படுகின்றன.

மந்த்ரார்த்த ஞானத்திற்கு காண்வ சம்பந்தமான பிராம்மணம் ஆங்காங்கு தக்கவாறு உதாகரிப்போம்/கூறுவோம். அதன் அர்த்தத்தை த்ருடமாக்குவதற்காக மற்றொரு சாகையும் விஷயங்களும்: (1) ஆபத்ஸம்ப சூத்திரம் (2) பௌதாயன சூத்திரம், (3) தைத்தரீய பிராம்மணமமும் சில இடங்களில் கூறுவோம்.

தர்சயாகத்திற்கு முன்பு அவசியம் அனுஷ்டிக்க

வேண்டிய விதிகள்:

தர்சயாகத்தை செய்ய விரும்புவன் அமாவாசை அன்று காலையில் நித்யாக்னி ஹோத்திரத்தை செய்து பிறகு தர்சயாகத்திற்காக, ‘மமாக்னேவர்ச’ முதலிய

மந்திரங்களினால் அக்னியில் சமித்தை அளிப்பது என்கிற அன்வாதானத்தை செய்து “வத்சாபகரணம்” (கன்று குட்டியை தாயினிடத்திலிருந்து பிரித்தல்) செய்யவும்.

வத்சாபகரணம் என்றால் என்ன? தர்சயாகத்தில் மூன்று பிரதானமான ஹவிஸ்ஸுகள் (தேவர்களின் உணவுப்பொருள்) உள்ளன. அவை அக்னிக்கு எட்டு கபாலங்களில் செய்யப்பட்ட புரோடாசம் எனும் பொருள். இந்திரனுக்குத் தயிர், இந்திரனுக்கு பால் என்று அங்கு பிரதிபத் தினத்தில் ஹோமம் செய்ய தயிர் வேண்டி உள்ளது. அதற்காக அமாவாசை அன்று இரவில் பசுக்களிடமிருந்து பாலைக் கறக்கவேண்டும். அதற்காக காலையில் தங்களுக்காகப் பால் கறந்தபிறகு, தன் தாய் பசுவின் சமீபத்தில் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் கன்றுகளை தம் தாய்களிடமிருந்து பிரிக்கவேண்டும். இதற்கு வத்சாபகரணம் என்று பெயர். இதை விதிப்பதற்காக கண்வ மஹரிஷி, தன் பிராமணத்தில் இப்படி கூறியுள்ளார். “அவன் புரசைக் கிளையால் கன்றுகளை அப்புறப்படுத்துகிறான்” என்று இதை கூறுவதற்காக அர்த்தவாதத்தில் காயத்ரியால் செய்யப்பட்ட சோமதை கொண்டு வந்ததைக் கூறி அதைக் கொண்டுவரும் தருணத்தில் பறவை வடிவமாக உள்ள காயத்ரியின் ஒரு இறக்கையும் சோமக் கொடியின்

இலையும் பூமியில் விழுந்ததாம். அவைகளில் ஒன்று “பர்ணம்” எனக்கூடிய புரசு மரமாக ஆயிற்றாம். ஆகையால் சோமத்தின் சம்பந்தத்தினாலும், காயத்ரி சம்பந்தத்தினாலும் புரசு மரம் சிறந்தது என்று கூறப்படுகிறது. இந்த கட்டளையையே கூறி முடிக்கிறது. “இலையைப் பிரித்தான்; காயத்ரியையோ, சோமாகவோ விழுந்து புரசையாக மாறிவிட்டது. ஆகையால் பர்ணமென்று பெயரால் சிறிது சோமம், சிறிது பிரிந்தது. ஆகையால் புரசை இலையால் கன்றை அகற்றுகிறான்” என்று.

காயத்ரியால் சோமத்தைக் கொண்டு வருவது

“கத்ருவும் சுபர்ணாவும்” என்று தைத்திரிய பிராமணத்தைச் சார்ந்த அனுவாகத்தில், சோமன் எனும் ராஜா கந்தர்வர்களிடத்தில் இருந்தார் என்று பஹுவ்ருச பிராம்மணத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. சோமம், சோம சம்பந்தி இலையில் இருந்து உண்டானதால் மரங்களில் பிராம்மண வ்ருக்ஷம் என்று உயர்வை அடைந்ததால், அந்த கிளையால் கன்றை அகற்ற வேண்டும் என்று தித்திரியானவர் தன் பிராமணத்தில் இப்படி கூறுகிறார். மூன்றாவது உலகத்தில் சோமன் இருந்தார். அவரை காயத்ரி கொண்டு வந்தது. அப்பொழுது அதில் இலை உதிர்ந்துவிட்டது. இதுவே பர்ணம் ஆகிவிட்டது.

இதுதான் பர்ணத்திற்கு (பர்ணம்புரசை) ஆனது. பிரம்மமே பர்ணமாகும். புரசை கிளையில் கன்றை அப்புறப்படுத்துவது பிரம்மாவினாலேயே இதைப் பிரிப்பதாகும்.

இங்கு சோமக்கொடியில் ஓர் இலையே மரமாக ஆகிவிட்டது என்று வியப்படைய செய்யவில்லை. உலகத்தைப் படைத்த ஈஸ்வரனுக்கு அளவற்ற சக்தி உள்ளதல்லவா? இல்லாவிட்டால் விதையிலிருந்து மரம் என்கிற விஷயத்தில் எங்கு மரம் எங்கு விதை என்ற வியப்பை எப்படிப் போக்க முடியும். அனைத்து இலைகளில் இருந்தும் மரங்கள் ஆரம்பிக்கலாம் என்கிற அதிகப் பிரஸங்கமும் பரமனின் சங்கல்பம் இல்லாமலேயே உண்டானது என்று நினைக்கவேண்டும். அவர்களின் சங்கல்பம் என்றால் அவனின் செயலாலேயே அறிந்து கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் வேதார்த்தத்தை குதர்கங்களினால் வினவலாகாது. அந்த புரசமரத்தின் கிளைகளை வெட்டுவதற்காக காத்யாயனர் முதல் மந்திரத்தில் தன் சூத்திரத்தில் இப்படி கூறுகிறார். புரசை இலை வெட்டுகிறார்கள். அரசமரத்தையே “இஷேத்வா ஊர்ஜேத்வா” என்று, “இஷேத்வா ஊர்ஜேத்வா பர சினத்தி” என்று இரண்டையும் சாகாங்க்ஷமானதால் சன்னயாமி என்று அடுத்ததும் என்று, இதற்கு பொருள். புரசைக் கிளையோ

அரசுக்கிளையோ என்று விகல்பமாகக் கூறியுள்ளது. அவ்விரண்டிற்கும் கிரியா பதத்தை எதிர்பார்ப்பதால் பொருளை அறிய கிளையைப் பறிக்கிறேன் என்று சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இது ஒரு பக்ஷமாகும். இஷேத்வா என்று பறிப்பதற்கு மந்த்ரம் ஊர்ஜேத்வா என்று சன்னமனத்திற்கு மந்த்ரம். சன்னமனம் என்றால் நேராக்குவது. இது ஒரு பக்ஷம். இங்கு பௌதாயனர் இரண்டு வாக்கியங்களையும் ஒரு மந்த்ரமாகக் கொண்டு அந்த மந்த்ரத்தை பறிப்பதற்கே என்று கூறினார். “அக்கிளையை இஷேத்வா ஊர்ஜேத்வா” என்று ஆபஸ்தம்பரோ அதைக் கண்டு இரண்டு ஆபஸ்தம்பரோ அதைக் கண்டு இரண்டு மந்த்ரங்களும் வேறு என்ற பக்ஷத்தைக் கொண்டு வெவ்வேறு வினியோகங்களைக் கூறுகிறார். புரசு கிளையை அல்லது அரசுக் கிளையை நேராக்கிக் கொண்டு வருகிறான்.

‘இஷேத்வா ஊர்ஜேத்வா’ என்று அதைப் பிரிக்கிறான். ஊர்ஜேத்வா என்று நேராக்குக்கிறான் அல்லது துடைக்கிறான். ‘சன்னதஹ’ என்றால் சன்னாயம் என்ற பெயருள்ள தயிர் எனும் ஹவிஸ்ஸை செய்கிறார் என்றும் பொருள்.

காண்வசிஷ்யர்கள் மந்த்ர பேதத்தையும் வினியோக பேதத்தையும் கொண்டு இப்படிப் படிக்கின்றனர். அதை

பறிக்கிறான், “இஷேத்வா” என்று மழையின் பொருட்டு அதையே இஷேத்வா ஊர்ஜேத்வா என்று நேராக ஆக்குகிறான். மழையால் ஊர்க் = ரசம் உண்டாகிறது. அதனால் இதைக் கூறுகிறார். ஊர்ஜேத்வா என்று இதற்குப் பொருள். அந்த புரச கிளையே இஷேத்வா என்கிற மந்த்ரத்தைக் கூறிக் கொண்டு அத்வர்யு முழுமையாகப் பறிக்கிறார். பறிக்கும் காலத்தில் அத்வர்யு இஷேத்வா என்று எதைக் கூறுகிறாரோ, அந்த வாக்கியம் மழை வருவதற்காக. மிகவும் ஆதரத்துடன் சேவிக்கப் பட்டு ஊர்ஜேத்வா எனும் மந்த்ரத்தினால் அந்த கிளையைத் துடைக்கவேண்டும். ஆபஸ்தம்பரோ அதைக் கண்டு இரண்டு கிளையை மேலிருந்து கீழ்வரை அதில் ஒட்டியிருக்கும் தூசியைப் போக்குவதற்கு ‘அனுமார்ஜனம்’ என்று பெயர். நல்ல மழை வருமேயானால் நெல், யவங்கள் போன்ற தானியங்கள் விருத்தி ஆகும். அதேபோல் ஊர்ஜே எனும் சொல்லால் சொல்லப்பட்ட தகுந்த ஜலம் எனும் ரசம் உண்டாகும். அப்பொழுது பிராணிகளுக்கு அதிகமான உபகாரமாகும். அதற்காகவே அத்வர்யு இதைக் கூறுகிறார். எதை? ஊர்ஜேத்வா எனும் வாக்கியத்தினால் இதுவே விளக்கப்படுகிறது. காண்வர்களின் மந்த்ர பேத பக்ஷமே ஜைமினியர்களுக்கு இரண்டாம் அத்தியாயம் / முதல் பாதத்தில் இவ்வாறு நிர்ணயித்துள்ளார்கள்.

“இஷேத்வா” எனும் மந்த்ரம் ஒன்றா? வெவ்வேறா? ஒன்றே; புதிதான பொருளை ஞாபகப்படுத்துவதாலும் வினைச்சொல் இல்லாததாலும் அதிர்ஷ்டத்தைக் கற்பிக்கவேண்டியதாகும் என்று பூர்வபக்சம் பறிப்பதற்கும், துடைப்பதற்கும் இவ்விரண்டு மந்த்ரங்கள் உபயோகப்படும். வினைச் சொற்களை நாம் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். வெவ்வேறு செயல்களை நினைவூட்டுவதால், வெவ்வேறு அர்த்தங்கள் காணப்படுவதால் மந்த்ரங்கள் வெவ்வேறே ஆகும். “இஷேத்வா ஊர்ஜேத்வா” என்கிற இடத்தில் வினைச்சொல் இல்லாததனால், “உருப்ரதஸ்வா” என்கிற மந்த்ரம்போல் பொருளை நினைவூட்டாததால் அத்ருஷ்டமான அர்த்தத்தை கற்பிக்க வேண்டியுள்ளது. அப்பொழுது லாகவத்திற்காக ஓர் அத்ருஷ்டத்தையே கற்பிக்கலாமே; ஆகையால் இது ஒரு மந்த்ரமே என்றால் அது அப்படி அல்ல; காண்வ பிராம்மணத்தில் பறிக்கிறான்; சீராக்குகிறான் என்று இரண்டு வினைச்சொற்கள் தனிந்தனியாகக் கேட்பதால் அதை அனுசரித்து இஷேத்வா என்று பறிக்கிறேன், ஊர்ஜேத்வா என்று சீராக்குகிறேன் என்று இரண்டு வினைச்சொற்களை சேர்த்துக் கொள்வதால் இருபொருள்களும் இணைக்கப்படுகிறது. ஆகையால் இவ்விரண்டு மந்த்ரங்களும் வெவ்வேறேயாகும்.

இப்படி சுகல் யஜுர்வேதத்தில் அடங்கிய காண்வ
ஸம்ஹிதைக்கு சாயனரால் அருளப்பட்ட பாஷ்யத்தின்
முன்னுரை முடிந்தது.

**List of other books authored by Brammasri
Dr. Goda Venkateswara Sastrigal**

SI#	Title	Language	Available at
1	"How to stop AGEING-A Vedic approach"	English	Viswamitra Research Institute, Madipadu, Andra Pradesh
2	Dasamahavidya Rahasyam - an original work on the worship of the divine Mother.	Tamil	Shree Gnana Prakashan Publisher, K.K.Nagar, Chennai 83 - Ph :044-4740001
3	Dasamahavidya Rahasyam - an original work on the worship of the divine Mother.	English	Bhuaneswari Peetam, Pudukottai
4	Moksha Swarupa Vicharam - an Advaitic point of view on liberation	Tamil	Sringeri Sarada Peetam, Mandaveli
5	Durga Sapta Sloki - Detailed meaning	Tamil	Gurukulam, Abhiramapuram, Chennai
6	Advaita Siddhi - Translation	Tamil	Available with Author
7	Sri Tyagesa Maharathotsava varnana slokas - Translation	Tamil & English	Mannargudi Periaiva Seva Samithi, Chennai 83 ; Ph: 044-24892132
8	Dasasloki Gita - Edited with translation	Tamil & English	Gurukulam, Abhiramapuram, Chennai
9	Saareeraka Chatussutri - Vichara of Bellankonda Ramrayakavi - Edited along with two others	English	AdhisankaraAdvaita Research Institute, Chetput, Chennai 31. Ph:
10	Siva Mahima Kalika stuti -detailed notes and translation.	Tamil & English	Mannargudi Periaiva Seva Samithi, Chennai 83 Ph: 044-24892132
11	Srividya Prasnotta Malika	English	Bharatiya Vidya Bhavan
12	Sri Vidya Puja Sandeha Nivarthini	Tamil	Alliance Publishers, Mylapore, Chennai -4 Ph044-24641314044-24641314

13	Sri Vidya Puja Sandeha Nivarthini,	English	Bharatiya Vidya Bhavan, Mumbai 400 007
14	Krishna Yajurveda Bhashya Bhumika, Translated in Tamil	Tamil	Vidyuth Publications, Chennai - Ph : 044-22654210
15	Ganapathyatharva Seershopnishath - Moolamum Uraiyum (Compiled by Ms.Usha Natarajan)	Tamil	Vidyuth Publications, Chennai - Ph : 044-22654210
16	Srikanda Bhaashyam - Explanation (Compiled by Ms.Mathangi Rathnavel)	Tamil	Alliance Publishers, Mylapore, Chennai -4 Ph044-24641314
17	Siva Mahima Kalika stuti -detailed notes and translation.	Tamil & English	Mannargudi Periava Seva Samithi, Chennai 83 Ph: 044-24892132
18	Following books are under printing (1) Bhavanopanishath - Moolamum Uraiyum (2) Bhahruchopanishath - Moolamum Uraiyum (3) Suklayajurveda Kaanva Bhaashya Bhoomika (4) SamaVeda Bhaashya Bhoomika (5) Chandokya Upanishath - Sathvidhya (6) Chandokya Upanishath - Bhoomavidhya (7) Mundakopanishath (8) Prasnopanishath	Tamil	